

17 Leoš Janáček: Vy, stařenko (*Jenůfa*)

Vy, stařenko,
už tak na všelicos špatně vidíte!
Nerobíte ze mne vždycky,
vždycky jen člověka,
kterému se dáte najest
za to mládkovství, najest?
Však já vím, že nejsem váš,
váš vlastní vnuk!
To jste mi pokaždé připamatovaly,
když jsem se chlapčisko siré
za vámi příkrádal,
když jste mazlivaly Števu na klíně
a hladily jeho vlasy,
že „žluté jak slunečko!“
Mne jste si nevšímly
a já byl třeba také sirota.

Oh, grandmother,
you've got a lot of things wrong!
Don't do it all the time
because you think of me as someone
to whom you have to give food and drink
for his day's work?
I know, I do not belong to you,
I'm not your own grandson.
You always reminded me of that,
when I was little,
and came for a hug,
you always had Števa on your lap,
stroking his hair,
so "golden like sunshine!"
You never noticed me,
but I was just an orphan anyway.